

זאת הברית

ביטאון האגודה הארץ-ישראלית של היהודים המשיחיים

מאי 2008 - אביב תשס"ח ISSN: 1565 - 8813 גיליון מספר 22

תוכן עניינים

חלק ראשון: אנטישמיות בכנסיות

- דברי פתיחה
חנן לוקץ 4
- הרקע המקראי
של האנטישמיות
ריי פריץ 5
- תגובות, שאלות ותשובות 9
- אינתיפאדה רוחנית
בכנסיות הפלשתיניות
גרשון נראל 12
- תגובות, שאלות ותשובות 20

חלק שני: היהודים המשיחיים והפוליטיקה הישראלית

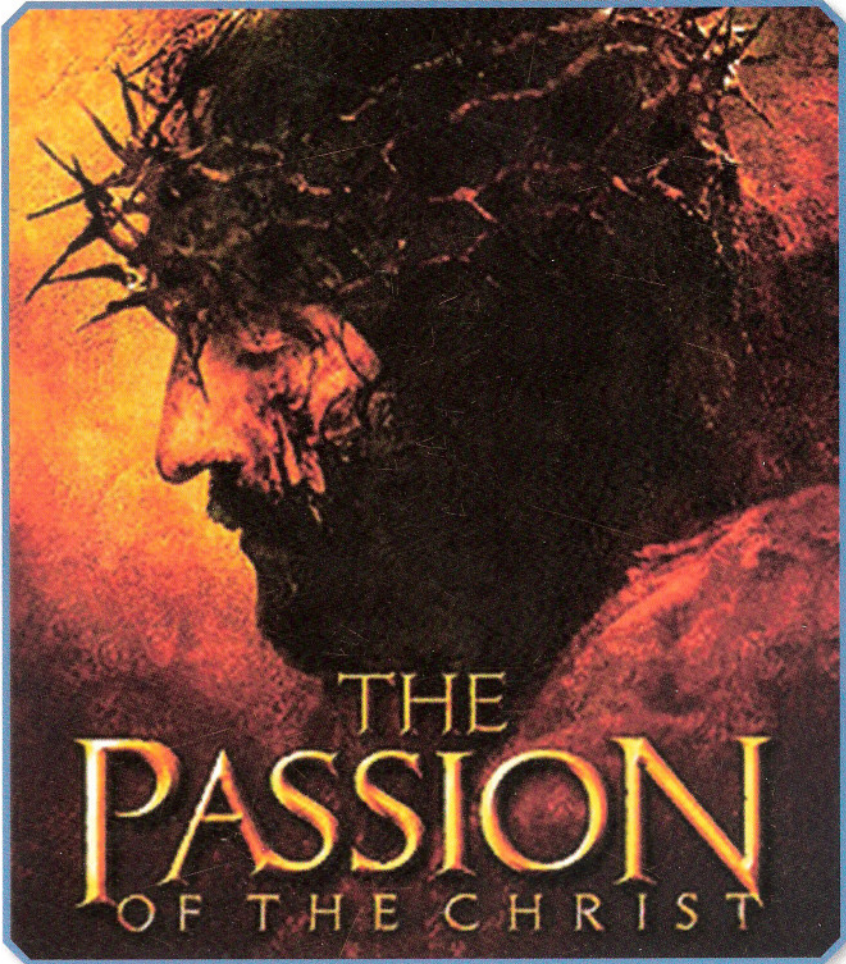
- דברי פתיחה
חנן לוקץ 24
- 1. מפלגה משיחית בכנסת
או אקטיביזם פוליטי
- מעורבות משיחית פוליטית
בישראל 2007
ברוך מעוז 25
- מלך המשיח ומלכות האלוהים,
מלך היהודים ומלכות השמים
גרשון נראל 30
- תגובות 33
- 2. ארץ ישראל השלמה
דוד לודן 38
- עופר אמיתי 41
- תגובות 44

הקדמה: גרשון נראל

בגיליון זה מובאים דברים שנאמרו בשני סמינרים שאירגנה האגודה במושב יד השמונה. הראשון: אנטישמיות בכנסיות (2005); והשני: היהודים המשיחיים לנוכח הפוליטיקה הישראלית (2007).

אין זה סוד שהנושא הראשון נוגע במרקם היחסים העדינים, אך החשובים, בין יהודים מאמינים בישוע המשיח למאמינים מאומות העולם. אולם אי אפשר להתכחש לא להיסטוריה ולא למציאות. במשפחות הכי טובות מתמודדים לעיתים עם בעיות קשות. כידוע, הנושא השני נטוי במחלוקת בחברה הישראלית, והדעות חלוקות לגביו גם בקרב היהודים המשיחיים. מטרתנו מלכתחילה לא הייתה להציג עמדה אחידה או מוסכמת, אלא לתת בימה להבעת מגוון של תפיסות. ראוי לציין לחיוב שהדיונים התנהלו בצורה מכובדת, גם כשנשמעו דעות מנוגדות לחלוטין.

הסמינר הבא של האגודה מתוכנן, בעזרת האדון, בסוף ינואר 2009. מאחר שעתה מתקיימים בארץ אירועים וכינוסים שונים בנושא 60 שנות מדינה, חשבנו להתמקד בסמינר הבא בכמה היבטים הקשורים ליהודים המשיחיים והישראליות שלהם בראייה כוללת מאז קום המדינה. Ω

אינתיפאדה רוחנית בכנסיות הפלשתיניות*

גרשון נראל

אנחנו עוברים מהעת העתיקה לימים שאנו חיים בהם. אין לנו את הפרספקטיבה הארוכה של 2000 שנה וגם לא של 1600 שנה. אני מדבר על מציאות שקרובה אלינו בארץ ישראל, והנושא שאני מבקש להתייחס אליו הוא: אינתיפאדה רוחנית, או אינתיפאדה תיאולוגית, בכנסיות הפלשתיניות שמסביבנו.

שמתקיימת בכלי התקשורת המוסלמיים הממלכתיים, כמו למשל קריקטורות וסרטים שחוזרים על פרוטוקולים של זקני ציון, אלא על משהו יותר בעייתי מבחינה תיאולוגית. אנטישמיות, אנטי-יהודיות מתוחכמת מאוד, שרבים וגם אני ביניהם רואים בה אנטישמיות חדשה או סוג חדש של אנטישמיות. והקושי הוא שמדברים על אנטישמיות בקרב נוצרים בכנסיות פלשתיניות.

היום איש לא יצהיר על עצמו בגלוי שהוא אנטישמי, לא רק בין הערבים הפלשתינים, גם בעולם. בכנסיות הפלשתיניות אומרים: "זה אבסורד, אתה לא יכול להגיד שיש אצלנו אנטישמיות כי אנחנו בעצמנו שמים". אך העובדות בשטח מדברות בעד עצמן. מה שנשמע כאנטישמי, נראה כאנטישמי ואף מזעזע כאנטישמי. הוא אנטישמי אפילו אם הוא 'רק' מתקרא בכינוי 'אנטי - ציוני'. ואני עושה הבחנה בין ביקורת לגיטימית על מדיניות של ישראל, על ראשי המדינה, מעשים של הצבא וכו', לבין אנטישמיות לשמה. במיוחד כמשתמשים בתנ"ך ובברית החדשה, על ידי פרשנויות שונות, כדי לנגח את היהודי הקולקטיבי, את מדינת ישראל.

על אילו פלשתינים נוצרים ואילו כנסיות מדובר?

אני עושה הבחנה ברורה בין פלשתינים בטריטוריה הפלשתינית לבין ערבים ישראלים, שביניהם אחים יקרים שאנו מכירים וחיים איתם. אני מדבר על נציגי הממסד הכנסייתי ברשות הפלשתינית. אני מדבר על כנסיות שעושות שימוש נרחב באתרי האינטרנט במטרה להציג את הפרשנויות שלהן לתנ"ך ולברית החדשה. 'הכנסייה המקוונת' (Online Church) של הנצרות הפלשתינית מפעילה אין-ספור קישורים ברשת האינטרנט, ושם מציגה תיאולוגיה חדשה ומזורה. אני מתכוון לכנסיות הפלשתיניות הלותרנית, האנגליקנית והקתולית. ביניהם יש גם בפטיסטים ויוונים-אורתודוקסים, שבצורה מאוד מתוחכמת מנצלים

חיתוך-עץ מתוך הסידרה "הששה מיליון ואחד" מאת האמן הישראלי משה הופמן (1938-1983)

נקודת המוצא שלי היא באמירה שאמר לפני כ-40 שנה בשנת 1967 מרטין לותר קינג ג'וניור, המנהיג הכושי שנשא את הדגל של שמירה על זכויות אדם ונרצח: "אנטי-ציונות = אנטישמיות". דברים אלה הם בתוקף במיוחד בשנים האחרונות, משום שאנו רואים שכשנאשים תוקפים ופוסלים באופן עקרוני את הציונות, הם למעשה תוקפים ופוסלים את היהודי הקולקטיבי. והיהודי הקולקטיבי היום זה מדינת ישראל.

אני בעצם רואה שאנטי-ציונות ואנטי-ישראליות בהכרח מביאים לאנטי-יהודיות, לאנטישמיות. השאלה היא: על איזו אנטישמיות אנו מדברים? אני לא מתכוון לאנטישמיות בוטה

* ראו: גרשון נראל, "אנטי-ציונות ב'כנסייה האלקטרונית' של הנצרות הפלשתינית", מחניים (במה למחקר, להגות ולתרבות יהודית), בין יהודים לנוצרים - היבטים עכשוויים, בעריכת הרב מנחם הכהן, גיליון מס' 15, ירושלים תשס"ד, עמ' 77-78.

ב'כנסייה הדיגיטלית'

**ראשי הכמורה הפלשתינים
מנצלים את הטקסט של כתבי
הקודש - התנ"ך והברית החדשה
- מעצבים אותו מחדש, ומציגים
דימויים והסברים שמעוותים
לגמרי את הפשט של המקרא**

את התקשורת הממוחשבת וגם את הרשת הכנסייתית העולמית, כמו כנסים ואירועים ברמה הבינלאומית, כדי לקדם אינטרסים פוליטיים וזהותיים של הפלשתינים. בדבריי אתמקד בתעמולה הדתית של אנשי כמורה פלשתינים בתחומי הרשות הפלשתינית, וכן ברצוני להצביע

על גילה ואף התנצלה אחר כך על הריגה בשוגג. מבחינתו של יונאן, דיווח מאוזן היה 'מבזבז' את 'מות הקדושים' כביכול של ד"ר פישר. גם התיאור הדרמטי של ההלוויה של

בכנסייה הפלשתינית מייחסים את המושג 'מות קדושים' של הנצרות הקדומה לאינתיפאדת אל-אקצה, ומציגים את הישראלים כמדכאי 'המרטירים הפלשתינים' על ידי יצירת זיקה בינם לבין רודפי הנוצרים בעת העתיקה

ד"ר פישר בבית לחם הוצג בתקשורת כמופע ראווה. סופר שם על "מנהיגי כנסיות המזמרים שירי הלל בבית הקברות, כשקולותיהם ממלאים את העיר שחוותה פצצות, כדורים ושפיכות דמים אך שעות ספורות לפני כן... אחר כך חזרו כולם לכנסייה ושם הגישו כמויות עצומות של קפה שחור ומר".

מסך המחשב הפך לאתר של 'זירה ציבורית' בדומה לזירת התגוששות בעת העתיקה, אלא שבזירה המודרנית הפלשתינים 'חושפים' את 'הישראלים המדכאים'. וכך הופכות החדשות משדה הקרב לאירוע ראוותני, להצגה דרמטית שמאפשרת לפלשתינים הנוצרים להוקיע את הציונים וליצור 'מות קדושים וירטואלי'. רק שהנזק אינו וירטואלי, הוא ממשי.

דוגמה נוספת לכך, שבדרשות שלו לחג הפסחא (2001-2002) פנה מוניב יונאן אל חסידיו בדברים הבאים: "אנו הכנסייה שחיה במרטיריה אמיתית. ההתקפות וההרס הרב מסביב קשים מאוד. [...] כאשר אני שוב קורא את 'סיפור הפאסיון' (צליבת המשיח) [...] אני נזכר שגם המשיח סבל על אדמה זו, וכאשר אני רואה לנגד עיני את מעשיהם של פונטיוס פילטוס, של פטרוס ושל הורדוס, אני [גם] רואה בעולמו הנוכחי את אותם סיפורים מתרחשים בשנית. המציאות עלולה לאלץ אותנו לשאת את צלבנו ולהיצלב בגולגולתא".

לפי דברים אלה, הפלשתינים מציגים את עצמם כנצלבים בידי היהודים, בדיוק לפי המודל המוצג בברית החדשה. הישראלים הציונים מוצגים כממלאי מקומם של הרומים עובדי האלילים ושל היהודים שצלבנו את המשיח ורדפו את הקהילה הנוצרית הקדומה. דימויים אלה מציגים את הישראלים כאכזרים ומדכאים, כמו פילטוס וחיליו. יונאן יוצר במכוון תמונה חשוכה של התנועה הציונית העולמית - המקבילה לאימפריה הרומית העצומה - שפועלת לדיכוי הפלשתינים. כל הזמן נעשות השוואות בין העבר וההווה תוך כדי דמוניזציה של היהודים והישראלים.

על הקשרים שקיימים בינם לבין נוצרים פלשתינים בפזורה הפלשתינית במערב.

המקורות שאני מסתמך עליהם הם דרשות, תפילות, טקסים, ידיעות חדשותיות ועדכונים אישיים שמתפרסמים באינטרנט. יש כמות עצומה של עדויות. אנשי כנסייה עם תארים כמו בישוף, פטריארך, מנהל ב"ס תנ"כי, נוטלים לעצמם סמכות רוחנית שמעטים מעזים לערער עליה. כמרים בדרגים בכירים ביותר נותנים חסות רשמית לאתרי אינטרנט ולפרסומים שמפיצים תעמולה אנטי-ציונית, אנטי-ישראלית ואנטי-יהודית. בכנסייה הדיגיטלית 'ראשי הכמורה הפלשתינים מנצלים את הטקסט של כתבי הקודש - התנ"ך והברית החדשה - מעצבים אותו מחדש, ומציגים דימויים והסברים שמעוותים לגמרי את הפשט של המקרא. למעשה הם פועלים בתקשורת ההמונית בתור עיתונאים, כתבים ועורכי חדשות לכל דבר. פרשנות המקרא המניפולטיבית שלהם מאפשרת להם ל'זדות' אבנים סמליות' בציונות, ובעצם לנהל אינתיפאדה רוחנית נגד ישראל.

אתן כמה דוגמאות מהטרמינולוגיה הקיימת:

מות קדושים פלשתיני

כולנו יודעים על מרטירים - מאמינים שמתו בעבור אמונתם כמו איסטפנוס, ומאמינים אחרים שסבלו רדיפות בגלל אמונתם. עכשיו פתאום הפלשתינים הנוצרים טוענים שהם המרטירים שסובלים היום מהיהודים שרדפו את המרטירים הראשונים. כלומר, בכנסייה הפלשתינית מייחסים את המושג 'מות קדושים' של הנצרות הקדומה לאינתיפאדת אל-אקצה, ומציגים את הישראלים כמדכאי 'המרטירים הפלשתינים' על ידי יצירת זיקה בינם לבין רודפי הנוצרים בעת העתיקה. אביא לדוגמה את הבישוף הלותרני הפלשתיני בירושלים מוניב יונאן (Munib Younan) שהתחנך בפקולטה לתיאולוגיה בהלסינקי, והוא ידידם של פנים רבים ובעל השפעה רבה בפינלנד ובמקומות רבים אחרים. יחד עם היועצת האמריקנית שלו לענייני תקשורת, מרי ג'נסן (שנושאת תואר Reverend), היה יונאן הראשון שהעלה את נושא 'המרטירים הנוצרי הפלשתיני' על סדר היום של העולם הלותרני שמרבה להזכיר בדרשותיו את המושג 'מרטיריה'.

אזכיר מקרה משנת 2000, כשצה"ל הפגז את בית ג'אלה בתגובה על ירי מחבלים לעבר גילה. באותה תקרית נהרג ד"ר הארי פישר, רופא גרמני לותרני שהיה נשוי לפלשתינית. בעקבות זאת פירסם יונאן מאמר שכותרתו 'הקהילה הלותרנית מקריבה קדוש'. במאמר מכריז יונאן: "הארי, אתה מצטרף היום לענף הקדושים שהקריבו את חייהם למען חרותה של האנושות". במילים אחרות, המאמר מצייר את הישראלים כמי שהורגים רופאים חפים מפשע ומבצעים פשעים נגד האנושות, ואחר כך אפילו "חוזרים במסוקים כדי לירות ולהרוג עוד". 'המדיה הכנסייתית' הפלשתינית מעולם לא דיווחה על כך שישראל בעצם הגיבה על ירי הטרוריסטים

יורשי הכנענים ולכן יש להם יותר זכויות על הארץ מאשר ליהודים. מסקנתו של עתיק היא שבתנ"ך מתגלה "אלוהים יהודי-ציוני בלבד", קרי, אל חד-צדדי, והוא שואל: "האומנם אנחנו מאמינים באלוהים בעל פניות, שניצב אך ורק לצידו של עם ישראל בין שהוא צודק ובין שהוא טועה?" שיטה זו של הצבת סימן שאלה בסוף משפט הופכת אותו לשאלה רטורית, כך שכוונת הכותב אינה נסתרת מהקורא והתשובה ידועה מראש.

'מרטירים פלשתינים' בעקבות המשיח שהלך מרצונו אל הצלב

גם עתיק עושה שימוש במושג הנוצרי של 'מות וסבל קדושים', ואף מרחיב אותו. עתיק מרחיק לכת ומשתמש בדוגמה של **המשיח הצלוב עצמו**, כשהוא מתייחס אל פעילי הטרור הפלשתינים כאל מרטירים. בחינת 'אם ישוע הקריב את עצמו על הצלב, גם לנו פלשתינים מותר להקריב את עצמנו למען המטרה שלנו'. כך הוא יוצר אצל כלל ציבור הצופים באינטרנט קשר בין מות הקדושים בנצרות הקדומה לבין 'לוחמי החירות הצודקים הפלשתינים' בימינו, תוך כדי התייחסות להקרבה העצמית האולטימטיבית של ישוע. בדרך זו, עתיק ושאר ראשי הכנסייה למעשה מעניקים לגיטימציה למתאבדים הפלשתינים והופכים את ה'מרטירים' לנכס תקשורתי לצורך הסתה נגד ישראל.

הצגת הציונות כמעשה של כפירה בעיקר

השיא הגיע, לדעתי, בשנת 2003, כשגם הבישוף הלותרני מוניב יונאן וגם בישאר עוואד - נשיא המכללה התנ"כית בבית לחם - הוציאו כל אחד בנפרד תצהיר נגד הציונות הנוצרית. בתצהיר הם מכריזים שהציונות הנוצרית היא כפירה, ומתייחסים אל הנוצרים הפרו-ישראלים בעולם שמשתייכים לתנועת הציונות הנוצרית כאל כופרים. יוצא אפוא, בלוגיקה פשוטה, שאם הציונות הנוצרית היא 'כפירה', קל וחומר שהציונות היהודית היא בת גיהנום...

במסמך שפירסם בישאר עוואד הוא כתב: "לא זו בלבד שהפלשתינים מתמודדים מול ישראל, המדינה הציונית החזקה, הם גם עומדים בפני האויב הסמוי של הציונים הנוצרים. כת זו בנצרות מצודדת בכוח הָרָשָׁע".

לְגִיב קובטי (Labib Kobti), נציגו בארה"ב של הפטריארך הלטיני בירושלים מישל סבאח (Michel Sabbah), כתב בזו

הפלשתינים מציגים את עצמם כנצלבים בידי היהודים, בדיוק לפי המודל המוצג בברית החדשה. הישראלים הציונים מוצגים כממלאי מקומם של הרומים עובדי האלילים ושל היהודים שצלבו את המשיח ורדפו את הקהילה הנוצרית הקדומה

לבישוף יונאן יש עוזר בשם מיטרי ראחב (Mitri Raheb), פלשתיני לותרני שמכהן כרועה העדה בכנסיית חג-המולד בבית לחם. שניהם משתפים פעולה ומנצלים את תפקידם, האחד בירושלים והשני בבית לחם - מקומות שבהם יש רגישות גדולה מאוד בכל הנוגע למה שנעשה בזמן ישוע. מיטרי ראחב משתמש במושג innocents - 'תמימים' - שניתן לילדים שנטבחו על ידי הורדוס בבית לחם, ומציג את הפלשתינים כ'תמימים' של ימינו ואת ישראל כרודפת וכהורגת את "התמימים הפלשתינים" היום בבית לחם.

סטנדרטים כפולים וכפל לשון

דבר נוסף הוא שאמנם מדברים על שלילת מתאבדים פלשתינים, אך בה בעת מצדיקים אותם ועושים זאת תוך שימוש בדוגמאות מהמקרא. אחד הבולטים במשתמשים בטקטיקה הזאת הוא נעים עתיק (Naim Ateek) מקתדרלת סנט ג'ורג' בירושלים, מנהל ארגון Sabeel ששם למטרה להילחם בישראל. הוא משתמש בדוגמה של שמשון מהתנ"ך ואומר: "אם ליהודים היה מתאבד שהיה לוחם חירות למען שחרורם של הנדכאים, גם לנו מותר. רק נשנה את שמו לאחמד, למשל". נעים מוקיע פיגועי התאבדות מחד ומצדיק אותם מאידך - והכול בנשימה אחת. הוא מאשים את ישראל בדחיקת רגליהם של הצעירים הפלשתינים והפיכתם למְפֻגְעִים מתאבדים לאחר שעונו ב'מחנות ריכוז' ישראלים. הוא משווה את הציונות לעיתים תכופות לנאציזם. עתיק מנסה להטות את דעת הקהל השלילית שקיימת בעולם בעניין פיגועי ההתאבדות לכיוון חיובי וליצור הבנה ואהדה כלפי התופעה. לכן הוא מכנה את הפלשתינים המתאבדים 'לוחמי חירות'.

בנוסף, הוא כותב על אלוהי התנ"ך להבדיל מאלוהי הברית החדשה. הוא מלמד שהתנ"ך הפרטי שלו לא מתחיל מספר בראשית אלא מהברית החדשה. כמובן שיש פה סתירה: מצד אחד הוא משתמש בשמשון מהתנ"ך ומצד שני הוא דוחה את התנ"ך. בנוסף, לטענתו הפלשתינים הם

הם רק 'אהבה', 'צדק' ו'חסד'. אלה מוצגים כניגודים גמורים ל'ציפיות הקיצוניות' של חוגי הנוצרים הציונים ה'קנאים', במיוחד: בכל מה שנוגע לאחרית הימים. דהיינו, היחס השלילי של הפלשתינים הנוצרים כלפי הנוצרים הציונים מתבטא בהגדרתם כפונדמנטליסטים שעסוקים כל הזמן בעניינים אפוקליפטיים ובקץ העולם. מונויב יונאן ואחרים לועגים לאמונתם של הנוצרים הציונים והיהודים המשיחיים שאחרית הימים זה כאן ועכשיו וששובו של ישוע הוא קרוב. למעשה, נבואות אחרית הימים בכנסיות הפלשתיניות הן 'מחוץ לתחום'. כמוכן שבלעג הזה על אחרית הימים נכללים לא רק הנוצרים הציונים אלא גם היהודים המשיחיים. אנו נתקלים גם בקרב כנסיות ליברליות מערביות בתומכים בכתבים של אותם פלשתינים ערבים. אחד השמות שאני חייב להזכיר זה כומר אנגליקני בשם סטפן סייזר (Stephen Sizer), שונא ישראל מובהק המפיץ שקרים בין השאר על Jews for Jesus, גם על America, וגם על יהודים משיחיים הנחשבים לפנאטים משום שהם מאמינים בנושא של אחרית הימים ושיבת ציון.

נאציפיקציה: הצגת הציונים כנאצים

אנשי כמורה פלשתינים מרבים להפיץ רטוריקה מעוותת ומרעישה על הציונות במטרה להדהים את הציבור. הם עושים זאת בלי להשתמש במילים שלהם עצמם, אלא על ידי ציטוט של דוברים אחרים. למשל, בדרשת חג המולד בשנת 2000 ציטט הבישוף האנגליקני ריאח אבו-אל-עסאל (Riah-Abu-El-Assal) קטעים נרחבים מהתכתבות שלו עם עמיתו, האב מונטי מארקנזס שבארה"ב, ובה לבש סיפור המולד בבית לחם צביון פוליטי מובהק. אריאל שרון מוצג שם כגירסה מודרנית של המלך הורדוס הרצחני, שהורג באכזריות את החלשים ואת ה'חפים מפשע' (Innocents) בבית לחם. הערות מתגרות אחרות משוות את אריאל שרון לפרעה המצרי ולנירון קיסר של המאה ה-21, שנהנה 'למראה ערים העולות בלהבות'. תשובתו של האב מונטי לבישוף ריאח נוסחה בלשון קיצונית ביותר: "העולם כולו ניצב דומם נוכח גדודי הפאשיזם הישראלי. [...] כבודך, אתה חווה ורואה בעיניך את הנעשה בתוך הרייך הישראלי של ימינו".

ההשוואה כאן בין הציונות לנאציזם והוקעתה היא למעשה דעתו של הבישוף ריאח עצמו, אך איש אינו יכול להאשים אותו בהסתה אנטי-יהודית ארסית, שהרי "הכומר האחר שמעבר לים הוא שאמר את הדברים".

הפרכת היהודיות של כתבי הקודש

באמצעות פרשנות מגמתית של כתבי הקודש מכחישות הכנסיות הפלשתיניות כל המשכיות היסטורית בין עם ישראל של התנ"ך לבין ארץ ישראל והעם

הלשון: "אלוהיהם של הציונים הנוצרים הוא אל אויב. [...] הוא אל השייך בלעדית אך ורק לעם אחד והוא בעצם איננו אלוהים. [...] הוא איננו אלא פרשנות ציונית של אליל".

**הבישוף יונאן מתיימר לדבר
כבעל סמכות רוחנית בעיר
הקודש, וכמי שלמעשה יושב
על כיסאו של יעקב, הראשון
שהיה ראש הקהילה היהודית
בירושלים לפני כאלפיים שנה**

'פאתווה נוצרית'

בינואר 2003 הגדיל לעשות הבישוף מונויב יונאן כשפירסם פסק הלכה, מעין 'פאתווה נוצרית', בדומה לפסקי ההלכה של חכמי הדת המוסלמים, ובו הכריז רשמית שהציונות הנוצרית היא לא פחות מאשר כפירה (Heresy), מעבר לכל 'תיאולוגיה חולנית'. כלשונו: "הריני מצהיר בזאת שהציונות הנוצרית איננה רק תיאולוגיה נגועה בחולי, אלא היא אפיקורסות, לצד האריאניות (Arianism) והנסטוריאניות (Nestorianism). אני משוכנע שהגיע הזמן לתקן פרשנות מוטעית זו של המשיח והבשורה. ציונות נוצרית היא אנטי-צדק, אנטי-שלום, אנטי-ריצוי והאויב של שלום במזרח התיכון".

'אריאניות' ו'נסטוריאניות' אלה הן שתי תורות-כפירה מהעת העתיקה שהכנסייה הכריזה עליהן שהן סטייה מן האמונה. שתיהן, אגב, שוללות את האלוהות של ישוע. למעשה, הכרזה זו היא קריאה ל'מסע צלב' מסוג חדש. הכרזתו קוראת למלחמת דת ולהחרמת כל ידידי ישראל והיהודים, ולנידויים בעולם הנוצרי. וכל זאת - בחתימת מי שנושא בתואר המרשים של 'בישוף ירושלים'. הבישוף יונאן מתיימר לדבר כבעל סמכות רוחנית בעיר הקודש, וכמי שלמעשה יושב על כיסאו של יעקב, הראשון שהיה ראש הקהילה היהודית בירושלים לפני כאלפיים שנה (מעניין שהיום ישנם בירושלים לפחות שבעה בישופים מדנומינציות שונות שטוענים כי הם יורשיו של יעקב ונושאים את סמכותו).

'אלוהי הצדק והאהבה' מול 'אלוהי הקנאים'

הכנסיות הפלשתיניות עורכות סלקציה של 'ערכי כתבי הקודש'. הערכים ה'נכונים' שמובלטים אצלן

**נבואות אחרית הימים
בכנסיות הפלשתיניות
הן 'מחוץ לתחום'.
כמוכן שבלעג הזה על
אחרית הימים נכללים
לא רק הנוצרים
הציונים אלא גם
היהודים המשיחיים**

המגמה אפוא ברורה: עיוות הנרטיב המקראי נועד לבסס את הטענות של הפלשתינים על זכויותיהם הלאומיות על הארץ, תוך כדי שלילת הטענות הזוהות של היהודים שנשענות על אותו טקסט מקודש. בתגובה לביקורת על כך שהנוצרים הפלשתינים אינם נאמנים לאמת ההיסטורית, הם ממשיכים להתעלם מהמציאות ויוצרים לעצמם, באופן וירטואלי, 'בעלות חדשה' - הן על כתבי הקודש והן על הארץ. למרבה הפרדוקס, הם מנסים במקביל לעגן את השורשים הלאומיים הפלשתיניים בקרב העמים הכנענים, עובדי האלילים הקדומים שמוזכרים בכתבי הקודש, ביניהם גם הפלישתים, כפי שטוען, למשל, לביב קובטי הקתולי.

שלילת המעמד המיוחד של קהילת היהודים חסידי ישוע

מאחר שראשי הנצרות הפלשתינית מאמצים בשיטתיות את 'תיאולוגיית ההחלפה' שלפיה הכנסייה היא 'ישראל האמיתית' (Verus Israel), ובמקביל לכך גם פוסלים את הציונות הנוצרית, הם אף גורסים שאותם יהודים שמאמינים בישוע צריכים להיטמע בכנסייה האוניברסלית. בעיניהם אין כל הצדקה תיאולוגית לקיומו של גוף נבדל בעל צביון יהודי בתוך הכנסייה. עמדה זו מסתמכת על פרשנות שמתעלמת ממכלול דבריו של שאול השליח ומתמקדת רק באמירה שלו כי "במשיח ישוע אין עוד לא יהודי ולא יווני" (אל הגלטים, ג 28), תוך כדי הוצאת דברים מהקשרם. מכיוון שלשיטתם כבר אין לעם ישראל מקום מיוחד בתוכניתו של אלוהים, מתבטל המקום המיוחד של אותה קבוצה 'בדלנית' של יהודים משיחיים המאמינים באלוהותו של ישוע ובמשיחיותו. אין עוד מקום לקהילות נפרדות ועצמאיות של יהודים המאמינים בישוע.

ראוי גם לציין שכל אחד מהגמונים הפלשתינים, בין זה הלוטרני ובין זה האנגליקני או הקתולי, למעשה שואף להכפיף את היהודים המשיחיים למרותם הסקטוריאלי.

'כנסיית האם הערבית' (Authentic Mother Church)

כך, בעצם, באה הנצרות הערבית ותופסת את מקומה של היהדות המשיחית שעליה מדובר בברית החדשה. בין השאר נעשה הדבר בעזרת הפרשנות המסולפת והאנכרוניסטית הגורסת שבכנסיית ירושלים הראשונה נמצאו 'ערבים' בזמן צליחת רוח הקודש (מעשי השליחים ב 11). לפי פרשנות זו רק כנסיית הגויים (הערבית...) בארץ שמרה על רצף היסטורי בין הנהר לים, בניגוד לקהילת הנימולים' של חסידי ישוע הראשונים שעזבו את מכורתם. תיאולוגיה זו בעצם מרוקנת את הברית החדשה

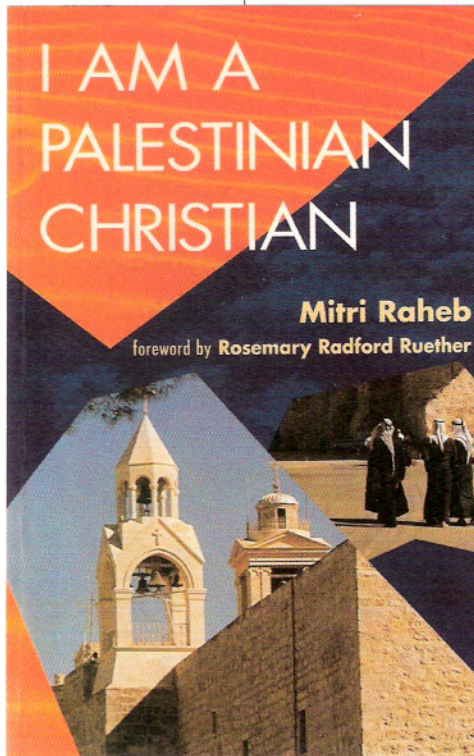
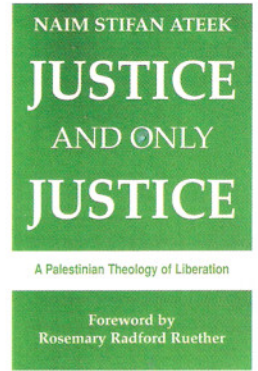
היהודי בימינו. משמעות הדבר היא שעם ישראל כבר איננו העם הנבחר, ושהברית שה' כרת עם זרעם של אברהם, יצחק ויעקב בטלה ומבוטלת. לפי תפיסה זו, שנולדה כבר לפני אלפיים שנה, הכנסייה הנוצרית תפסה את מקומו של עם ישראל. זוהי בעצם 'תיאולוגיית ההחלפה' (Replacement Theology) הישנה של אבות הכנסייה היווניים והלטיניים. חסידי תיאולוגיה זו טוענים שהכנסייה היא זו שזכתה בכל הברכות שהובטחו לישראל במקרא. אבל בימינו התיאולוגיה הזאת לובשת אדרת פלשתינית חדשה שגורסת כי לעם ישראל אין עוד ייעוד לאומי ורוחני בתחומי ארץ ישראל. תיאולוגיה זו נתמכת כעת גם על ידי הטענה הפלשתינית ש"אנו הערבים לא היגרנו לפה; אתם היהודים עשיתם 'עלייה'. לנו יש פה רצף היסטורי לאורך כל השנים".

זאת ועוד: אנו שומעים על השמטות והתעלמות מקטעים בכתבי הקודש בערבית - כגון ספר תהילים - שבהם מוזכרים השמות 'ציון' ו'ישראל'. גם בטקסים ליטורגיים בערבית מתעלמים לחלוטין מדברי מרים, זכריה ושמעון הצדיק בבשורת לוקס (א 54, 68; ב 31) אשר מדברים על ההבטחות לעם ישראל, וזאת במטרה להשמיט את היסודות העבריים-ישראלים של המקרא ולבטל אף את הייחודיות היהודית בברית החדשה.

'אדמת פלשתינ'; 'ישוע הפלשתיני' הראשון'

הפלשתינים הנוצרים אינם מהססים לשכתב את ההיסטוריה ולהציג היסטוריוגרפיה חדשה. כך למשל, הם מחליפים מונחים מקראיים ומציגים שמות חדשים, כגון: במקום 'ארץ ישראל' או 'אדמת ישראל' הם אומרים 'אדמת פלשתינ' או 'ארץ הקודש', ובה בעת גם טורחים להבהיר: "אין לנו דבר נגד היהודים".

ראשי הכנסייה הפלשתינית אף מבליטים בתקשורת ההמונים דמות מעוותת של ישוע מנצרת. הם יוצרים דמות מיתולוגית חדשה לגמרי של 'ישוע - הפלשתיני הראשון', ומציגים את אמו ואת תלמידיו כ"מרים והשליחים הפלשתינים". לא רק זאת: יש בידי טקסטים של כמרים פלשתינים רשמיים שאומרים: "אבותיי היו בגליל ושמעו את הדרשה על ההר של ישוע".

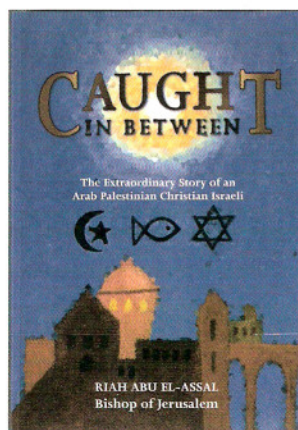

שכח לשבח את המתאבדים שאותם כינה 'גיבורים ערבים'.

'קואליציה של צלבנים מערביים ויהודים' נגד המזרח והאיסלאם

הכומר המתודיסטי אלכס עוואד (Alex Awad) ואחרים מתייחסים אל עצמם כאל 'מגיני המוסלמים והאיסלאם'. בין השאר קורא עוואד תיגר על 'הדעות הקדומות' של הנוצרים במערב בנוגע למוסלמים, ומזכיר את הצלבנים האנטי - מוסלמים מימי הביניים. וכך, למרבה האירוניה, הפלשתינים הנוצרים משמשים מקדמי מכירות של האיסלאם ברחבי העולם.

צריך להדגיש גם את הקירבה הרעיונית של 'תיאולוגיית ההחלפה' בעולם הנוצרי לתיאולוגיה דומה בעולם המוסלמי.

בשעה שבכנסיות קיימת הדוקטרינה שלפיה הנצרות תפסה את מקומו של עם ישראל, גם באיסלאם קיימת התפיסה שלפיה דת מוחמד תפסה את מקומה של היהדות. יוצא אפוא, ש'תיאולוגיית ההחלפה' הנוצרית משרתת את התיאולוגיה האיסלאמית בנוגע לתפיסת מקומה של היהדות, או לכל הפחות מועילה לה מאוד.

סיכום

היכן נקלטת הגישה או הפרשנות האנטי - ציונית?

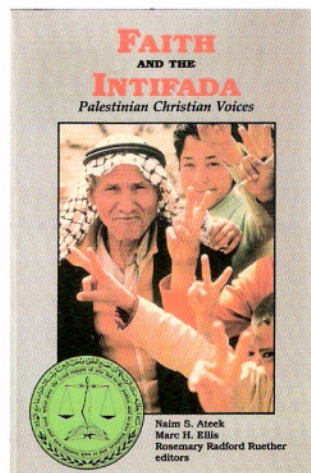
תנועות שחרור פוליטיות בעולם השלישי ותנועת האקומניות (Ecumenism) בכנסייה העולמית סופגות בקלות יתרה את התעמולה האנטי-ציונית והאנטי-ישראלית של הנצרות הפלשתינית.

'זירת האינטרנט' של המאה ה-21 אינה רק מעלה אסוציאציות הנוגעות למות הקדושים הראוותני של ימי קדם, אלא גם מטפחת 'תרבות של שנהא'. תעמולה זו כוללת מנגנון המעודד משוב נרחב: מכתבים לעורך, הפגנות אנטי-ישראליות וביקורי תמיכה באתרים פלשתיניים, ביניהם המוקטעה ברמאללה ומחנות הפליטים. מעבר לגיוס אהדה עולמית יש למנגנון הזה גם השלכות כלכליות, שכן הוא מאפשר לפלשתינים לגייס תרומות. כמו כן מרחיקה התעמולה הזאת תיירים מאתרים ישראליים, ובו בזמן היא מכוונת את התיירות הצליינית רק למקומות הרצויים לפלשתינים.

המתבונן מהצד עשוי להתרשם שהכנסייה באינטרנט היא בסך הכול קהילייה 'וירטואלית', ושהסכנה הטמונה בתעמולה

מיהודיותה האקטואלית, ומבטלת את הקשר בין היהודים המשיחיים בני זמננו לבין כנסיית הנימולים הקדומה.

גם העמדה הפרו-ציונית המוצהרת של היהודים המשיחיים והמעורבות היומיומית שלהם במפעל הציוני היו לצנינים בעיני ראשי הכנסייה הפלשתינית. אמונת היהודים המשיחיים במימוש הציונות התנ"כית מהווה קושי בולט בעבור הפלשתינים הנוצרים. לאחרונים יש אפוא בעיה קיומית ביחס ליהודים חסידי ישוע, במיוחד לנוכח הניסיון של האחרונים

להחזיר לעצמם מעמד של בכורה וייחודיות תיאולוגית בקרב כלל המאמינים בישוע בארץ ובעולם. ולכן לשם מתן לגיטימציה לכנסייה הערבית המקומית, שמוצגת עתה כהמשכה של הנצרות המקורית, נעשה אצלם שימוש רב במונח 'כנסיית האם' האותנטית (Mother Church). כך הם מפתחים תיאולוגיה אנטי-יהודית שבמהותה שוללת את הלגיטימיות של קהילות היהודים המשיחיים בארץ.

סימביוזה ערבית: חיבור בין הנצרות לאיסלאם

הפלשתינים הנוצרים משתפים פעולה עם הפלשתינים המוסלמים באמצעי התקשורת בכל מה שנוגע למטרותיהם הלאומיות. לדברי מיטרי ראחב: "בדיוק כפי שהערבים הנוצרים הם חלק בלתי נפרד מהעולם הערבי המוסלמי, הם גם חלק בלתי נפרד מהעולם הנוצרי". הדברים נאמרו בסדר הזה. למרבה הפלא ראחב אף טוען כי "האיסלאם כולל גם הוא בקונטקסט היהודי-נוצרי, במישור התיאולוגי וההיסטורי". בהתבטאות זו נקשר האיסלאם אל מורשת כתבי הקודש של היהודים והנוצרים באמצעות תיאור אלוהי המקרא כעומד לצדם של "הפלשתינים הנדכאים והחלשים", אך תוך כדי התעלמות גמורה מההישענות של האיסלאם על רעיון הג'יהאד והאלימות.

הסולידריות הלאומית הערבית וההזדהות הפאן-ערבית מהווים גורם משמעותי ביותר במערכת היחסים של הפלשתינים הנוצרים עם הפלשתינים המוסלמים. בחוגים הערביים מדובר על 'ערביזם' כמכנה משותף רחב יריעה - מארצות המאגרב ועד המפרץ הפרסי. ערביות זו, גם בלבושה הנוצרי, מזדהה בראש ובראשונה עם החברה המוסלמית בכללותה, ומאפשרת לדוברי הכנסייה הפלשתינית לתקוף כנסיות במערב שאוהדות את ישראל ואת היהודים. תקיפת הכנסיות שאוהדות את היהודים ואת מדינת ישראל נראית טבעית לחלוטין במסגרת הערביות הזאת. כך למשל, ההגמון היווני-אורתודוקסי עטאללה חנא (Atalla Hanna) קרא לשיתוף פעולה מוסלמי-נוצרי נגד המלחמה בעיראק, ולא

ישראליות והאנטי-יהודיות בתיאולוגיה של הנוצרים הפלשתינים? הן הכס הקדוש בוותיקן, הן הארכיבישוף של קאנטרברי והן הפדרציה הלותרנית העולמית (Lutheran World Federation), כמו גם מועצת הכנסיות העולמית (World Council of Churches) שותקים לנוכח התעמולה האנטישמית בנצרות הפלשתינית.

ראשי גופים נוצריים אחרים, כגון 'אגודת גברים נוצרים צעירים' (YMCA - Yong Men's Christian Association), אף תומכים בגלוי בתעמולה האנטי-יהודית של הנצרות הפלשתינית. ראשי הממסד הכנסייתי בעולם אינם מתייצבים חד-משמעית נגד הגילויים האנטי-ציוניים והאנטישמיים. למעט כמה הערות צדדיות וכתובת מאמרים שוליים, הם אינם יוצאים בלשון ישירה ותקיפה נגד התופעה. לא ייתכן שהתירוץ העיקרי שלהם, שלפיו הם "דואגים לענייניהם של הנוצרים בארצות האיסלאם", יאפשר להם להתעלם מהתקפות 'נוצרות' אלה על ישראל!

פליטים של כתיב הקודש

לצדם של מכחישי שואה אנו מוצאים גם את מכחישי התנ"ך בכנסיות הפלשתיניות. הפרוטסטנטיות הערבית פלשתינית גוררת בגלוי את אחותה המערבית למאבק תיאולוגי מסוג חדש נגד הציונות. אמנם על פניו נראה שהמאבק האנטי-ציוני של הכנסיות הפלשתיניות נובע מאילוצים לאומיים של מיעוט נוצרי בתוך רוב מוסלמי, שלכאורה אין לו ברירה אלא לנקוט עמדה כזאת, אולם נראה כי בעיקרו של דבר זהו מאבק של כנסייה צעירה המגבשת את זהותה הערבית והאוניברסלית בארץ המוצא של הורתה היהודית.

הפרדוקס של אנטישמיות פילושמית; או - 'פילושמיות אנטישמית'

למעשה קיים מצב פרדוקסלי שבו פרוטסטנטים פלשתינים חותרים לגיטימציה תיאולוגית על סמך שורשים יהודיים מקומיים, אך בה בעת מנסים להתנער ולהתרחק מהיהודיות של אמונתם. וזאת עד כדי כך שהאנטי-ציוניות אצלם כרוכה לא רק באנטי-ישראליות אלא גם באנטי-יהודיות. עמדה זו נשענת בעצם על המודל המשפטי שלפיו כל ירושה מקבלת תוקף לגיטימי רק עם מות המוריש. ובמקרה של עם ישראל המודרני, מאחר שהוא לא נעלם מהשטח אלא אף מתעצם בארצו, הרי שלא נותר לכנסיות הפלשתיניות אלא לגמד את קומתו, או לפחות לעוות את דימויו המוסרי.

תחושת האיום מצד הכנסיות הפלשתיניות על ההגמוניה שלהן

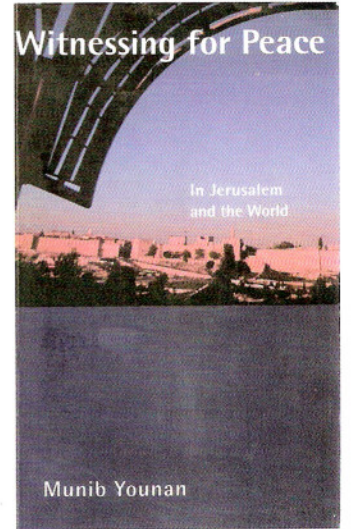
כאמור, הכנסיות הפלשתיניות משחזרות את תיאולוגית

שהיא מייצרת היא גם 'וירטואלית'. אבל זוהי טעות. האמת היא שלכנסיית האינטרנט, שמהווה גם מוקד שיווקי, יש השפעה עצומה ומכרעת, שכן היא מעצבת מדי יום ביומו את דעת הקהל בתחום הרוחני ובחיי היום יום.

תקדים מהעבר:

חיבור בין נוצרים פלשתינים למוסלמים נגד יהודים

מעניין גם להשוות בין התופעה של גלי אנטישמיות בעולם לבין גלי האנטיפאדה הערבית נגד היהודים החיים בארץ ישראל. אינתיפאדת אל-אקצה איננה הגל השני של טרור ערבי בארץ, אחרי האינתיפאדה 'הראשונה' (1987 - 1993). כבר בשנות העשרים והשלשים של המאה שעברה פרצו בארץ גלים דומים של פרעות מצד הערבים ביהודים, והיו עדויות לשיתוף פעולה 'אסטרטגי'

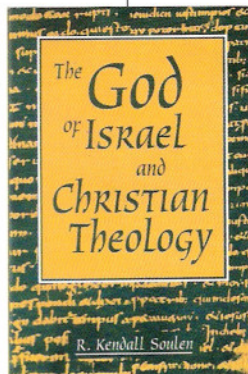
בין המוסלמים לנוצרים בקרב הערבים הפלשתינים בארץ. תופעה זו איננה בגדר חידוש. במהלך הפרעות הערביות שפרצו ביפו בשנת 1921, למשל, כשהערבים זרעו טרור אימתני בקרב האוכלוסייה היהודית בעיר, כתב מיסיונר אנגלי באחד הדיווחים שלו ללונדון את הדברים הבאים: "ערביי יפו, המכנים את עצמם נוצרים, פועלים כאיש אחד עם המוסלמים לשפוך דם יהודי..."

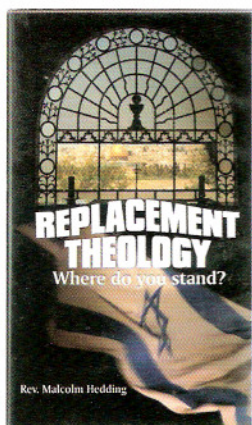
אינתיפאדה רוחנית בכלים אלקטרוניים

הפלשתינים הנוצרים בימינו פועלים כ'מיסיונרים באינטרנט', ומפיצים ברבים את 'הבשורה' עתיקת הימים של הנצרות לגבי 'ישראל שבכנסייה' במקום עם ישראל שבארצו. אלא שבשורה זו עוטה עתה אדרת אלקטרונית חדשה. החידוש בימינו הוא שיתוף הפעולה בין ערבים נוצרים לבין ערבים מוסלמים על בסיס של תיאולוגיה משותפת. לנגד עינינו מתגלה שילוב מוזר בין התחייה המודרנית של המרקיוניזם (Marcionism) הנוצרי הקדום, התולש את התנ"ך מכתבי הקודש ומסלק מהם השפעות יהודיות, לבין התיאולוגיה האיסלאמית ששואפת לתפוס את מקומה של היהדות. שילוב תיאולוגי נוצרי-מוסלמי זה מוסיף שמן מיוחד למדורת האנטישמיות הערבית.

התעלמות מצד הממסד הכנסייתי העולמי

ולסיום, כיצד מגיבים הגורמים הרשמיים על תופעת האנטי

שאינה לגיטימית. בוועידה זו הזדעק מיטרי ראחב וטען: "אחיות ואחים, זהו רגע של אמת! צריך להחרים את הציונים". לפני כחצי שנה הייתי בכנס Sabeel שנעים עתיק ארגון, ובתחילת הכנס הוצגה על מסך גדול מילה אחת: 'האמת' בשפות שונות. והשאלה אכן היא: מהי האמת?

זאת המציאות שאנו חיים בה כיום. באינתיפאדה רוחנית. אני

מסכים עם ריי שאנו לא צריכים להגיב בשנאה בחזרה. אבל עלינו לדעת איפה אנו חיים; לא להיות תמימים וטיפשים. וגם להצהיר: אני לא מתבייש להגדיר את עצמי ציוני, כי הכתובים הם ציוניים ואלוהים הוא אלוהי ציון וההבטחות הן מיוחדות לציון.

ידידי אמת של ישראל בקרב הקהילות הערביות במדינת ישראל

למרות התמונה העגומה שמצטיירת בכנסיות הפלשתיניות, מן הראוי להצביע על קיומו של מיעוט ערבי נוצרי בתחומי מדינת ישראל שאינו מסכים עם התיאולוגיה האנטי-ציונית והאנטי-יהודית שמתעצמת ברשות הפלשתינית. רועה עדה מהקהילה הערבית הבפטיסטית בחיפה מאמין באמונה שלמה שההבטחות שאלוהים נתן לעם ישראל במקרא הן שרירות וקיימות ושאלוהים אכן מקבץ בימינו את עמו לארצו. הוא אף אינו חושש ללמד דברים אלה בקהילתו ולומר אותם בתקשורת. כך גם רועה העדה מקהילת 'בית אליהו' בחיפה. דוגמה אחרת היא זו של מנהל בית האבות המשיחי בחיפה וחבר קהילת 'בית חסדא'. תודה על האחים האלה בארץ.

התפילה שלי היא שאלוהים ייתן לנו חוכמה לדעת איך להתמודד עם התופעה הזאת. [Ω](#)

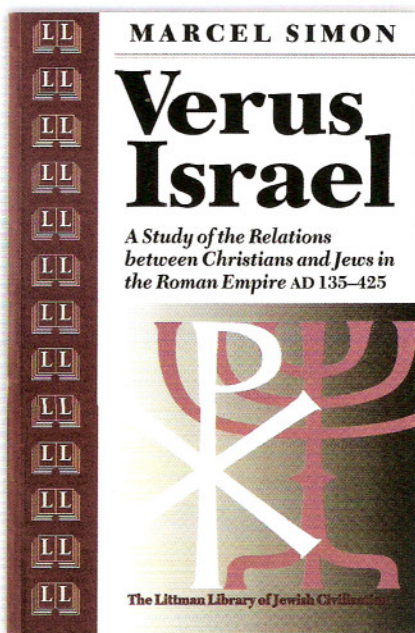
ההחלפה (Supersession; Replacement) של הנצרות מהמאות הראשונות - באדרת פלשתינית. מדובר אפוא בתפיסה העתיקה שהכנסייה היא ישראל האמיתית, ישראל שברוח, ולכן לא רק שבטלו הבריתות וההבטחות לעם ישראל אלא שכביכול נותק הקשר בין ישראל המקראי לבין ישראל המודרני. מכל מקום, מגמת הפלשתיניזציה של התיאולוגיה הנוצרית באה במפורש לחזק טענות לאומיות ערביות סביב הנקודה של זכות האבות שלהם על הארץ. קרי, שהם הנוצרים הראשונים ועוד עם רציפות בלעדית שאין לאחרים.

ריבונות יהודית חדשה: פוליטית ותיאולוגית

במיוחד ראוי להצביע, לדעתי, על תופעה חדשה: החשש, ואף תחושה של איום בעולם הנוצרי בכללותו, הפרוטסטנטי והקתולי גם יחד, שעם חזרת היהודים למצב ריבוני - במיוחד כבעלי ריבונות פוליטית בארץ ישראל ובירושלים, וכן מצב של ריבונות תיאולוגית בקרב היהודים המשיחיים - ילך ויתעצם משקל-נגד חדש אשר יאיים על הסטטוס-קוו ביחסי הכנסייה-ישראל.

מנקודת ראותן ניצבות הכנסיות בפני 'זעזוע' חדש: השפעת היתר היהודית של הקהילות העצמאיות של יהודים משיחיים. דהיינו, שתתערער ההגמוניה התיאולוגית ארוכת השנים של הגויים בעולם האוניברסלי של המאמינים בישוע.

הסתה בוועידות בינלאומיות

בשנת 2004 הצליח מיטרי ראחב לשכנע את ראשי ועידת הפרסביטריאנים בארה"ב (מייצגים כ-3 מיליון מאמינים) לקבל החלטה בדבר "החרמת ה שק ע ו ת בישראל", קרי הטלת סנקציות כלכליות על מדינת היהודים, משום ש"היא מדינת אפרטהייד כמו דרום אפריקה".

קרי שישראל מפירה זכויות אדם בשטחים - ובעצם מפירה עקרונות מוסר תנ"כיים. לכנס הוזמן מיטרי ראחב, אך לא הוזמן נציג ישראלי. באותה ועידה של הכנסייה הפרסביטריאנית גונתה 'הציונות הנוצרית' כתיאולוגיה

'אהבה' עם רקע, עם עבר - בלי עתיד אבל עם עבר...

תגובות, שאלות ותשובות

הווארד בס: בעבור אלה בינינו שכותבים באנגלית ואולי גם בשפות אחרות, כשמדברים על הישראלים מן העבר בתור ה - Israelites, ועל הישראלים בני זמננו כ - Israelis, לדעתי מוסיף הדבר לבעיית ההמשכיות בין העם דאז לבין העם כיום. משתמשים במושגים שונים. כדאי איכשהו לקשור את הקשר גם במונחים שמשמשים בשפה.

תשובות של גרשון לשאלות שנשאלו מהקהל:

אני חושב שאם יש לנו אמונה מוצקה בכתובים ואנחנו עומדים על האמונה הזאת, ואומרים שבעצם אלוהים בעצמו הוא 'ציוני' ויש לו תוכנית לגבי עם ישראל - הדבר יחלחל סביבנו בכל מיני צורות. אבל חשוב מאוד שנדע על איזו קרקע אנחנו עומדים ושנדע מהי האמת כדי שלא 'יסובבו אותנו על האצבע הקטנה' עם חצי פסוק, משום שהבעיה היא שמוציאים פסוקים מהתנ"ך, ואפילו מהברית החדשה, מהקשרם. כמו אותו פסוק "אין יהודי ואין יוני במשיח" - יש מי שאומרים ש"אין יהודי" מתאר מצב שבו היהודים התבוללו לגמרי. מפרקים את הפסוקים ומגיעים לפרשנויות לא נכונות. לכן האחריות שלנו היא להכיר את הכתובים, לשקוד על לימודם, וגם לתת עדות בכל מקום שיזדמן לנו - שידעו שאנחנו ציונים, לא להתבייש בכך. אני שומע בכל מיני מקומות שנאמר שאם הציונות הנוצרית או הציונים מוכרזים ככופרים, צריך לנדות אותם. חשוב שנגיד - אני ציוני על פי התנ"ך, על פי ההבטחות.

עוד לפני שפרצה האינתיפדה ריאיינתי את הבישוף ריאח האנגליקני. הייתי אצלו בקתדרלה שלו. הוא אמר לי: "אין לכם בכלל זכות להיקרא יהודים משיחיים. אתם בעצם נוצרים, מה שנקרא בזמנו נוצרים-עבריים. ואתם בסופו של דבר צריכים להגיע לכנסיות ההיסטוריות. למה אתם צריכים להיות מחוץ לכנסיות?" יש להם מישנה מאוד סדורה, כיוון מאוד ברור. הייתי גם אצל הפטריארך הלטיני, לאחר שהזמין אותי כששמע על קשריי עם הקהילה העברית-קתולית. בהזמנה לפגישה נאמר: "מזמין אותך הפטריארך האנטי-ציוני לשמוע קצת על יהודים-משיחיים". הם גאים בזה. כפי שאני מצהיר שאני מאמין בציונות תנ"כית, הוא גאה בזה שהוא אנטי-ציוני.

דוגמה בולטת שהייתי צריך להזכיר קודם, היא זו של מרדכי וענגנו. כל מה שקורה איתו, גם במסגרת קשריו עם אותו בישוף אנגליקני, זה המקרה הקלאסי של המומר. היהודי המשתמד שמצטרף לכנסייה, שונא את עמו ומתקף את ישראל. ההיסטוריה חוזרת על עצמה.

דורון אבן-ארי: האהבה הפסולה בין ריאח אבו אל עסל ובין וענגנו אינה מקרית. ריאח הוא ערבי נוצרי ישראלי מנצרת, שהיה חבר הקהילה האנגליקנית בנצרת עוד לפני שמונה לבישוף. הוא היה האזרח הישראלי הראשון שביקר את ערפאת בתוניס וישב חמש שנים בכלא הישראלי. כך שזו

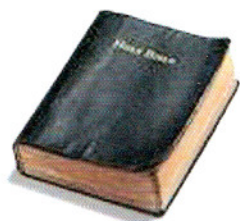
**בכנס שנערך לפני כמה שנים
עמד נעים עתיק לפני הקהל,
לקח את ספר הכתובים, פתח את
התנ"ך, קרע אותו לעיני הקהל,
זרק אותו על הרצפה ואמר: "זה
מה שאנחנו צריכים לעשות"**

ארתור גולדברג: בכנס שנערך לפני כמה שנים עמד נעים עתיק לפני הקהל, לקח את ספר הכתובים, פתח את התנ"ך, קרע אותו לעיני הקהל, זרק אותו על הרצפה ואמר: "זה מה שאנחנו צריכים לעשות". אבל רציתי להביא קצת תקווה: לפני כשנה השתתפתי בכנס בהלסינקי שבו דיברתי על "נחמו נחמו עמי" מישעיהו מ'. לאחר ההרצאה ניגשו אלי וביקשו שאבוא לגרמניה לדבר על הנושא, כי הכנסייה הלוטרנית הוציאה הצהרה שאסור לדבר עם יהודים על ישוע כי יש סיכוי שיהודי יקבל את ישוע ואז הוא מאבד את יהדותו, ובכך ממשיכים את השואה. רבים שלא מסכימים לזה הזמינו אותי ואחרים לבוא ולהסביר שכן מותר לדבר עם היהודים ולהביא להם את הבשורה. דיברתי כ - 11 פעמים במסגרת כנסים וקבוצות בית. תודה לאל, היתה התעניינות גדולה מאוד ואנשים קיבלו את מה שאמרתי. "נחמו נחמו עמי" - המסר בישעיהו מ' הוא להביא את אלוהים, הנה אלוהינו, הנה אלוהיכם. למה יש בכך כדי לעורר בנו תקווה? כי אני אדם פשוט, מכונאי מטוסים, ואם אני מקבל הזמנה לדבר כזה, כולנו יכולים להיות כלים בידי אלוהים בתחום זה. אנחנו כמו רופאים - כשיש מגיפה, הרופא מנסה לטפל בכמה שהוא יכול. אנחנו לא יכולים לעקור מהשורש את כל מה שתיארת באוזנינו עכשיו, אבל אפשר לטפל, כל אחד כפי יכולתו. אפשר לכתוב מכתבים, באינטרנט למשל... מי יודע מי יקרא את הדברים ואולי יקרה משהו.

חנן: אני חייב להגיד שכשהכנו את הכנס הזה חשבתי גם על אחים ערבים, חלקם פלשתינאים, שמאוד יקרים לנו ולפעמים יש ביניהם כאלה שממש חושבים אחרת. התקשרתי לסלים מונאייר, מנהל ארגון 'מוסלחה', לעדכן אותו על קיום הסמינר ולהזמין אותו שיבוא כי אנחנו רוצים לשמוע גם את דעתו. אבל הוא לא היה יכול לבוא. בכל אופן רציתי לציין שהשתתפתי במספר אירועים של 'מוסלחה'. הכוונה היא טובה, אבל לפעמים יוצאים דברים קשים. מדובר ביהודים וערבים שנולדו מחדש, כולם מאמינים שטעמו את חסד אלוהים ומכירים את ישוע אישית כמושיע וכאדון. אך כששתי קבוצות אלה נפגשות, לפעמים זה מזעזע מפני שהקוטביות בדעות וברגשות כל כך גדולה, והעיוורון שלהם כלפינו כל כך חזק.

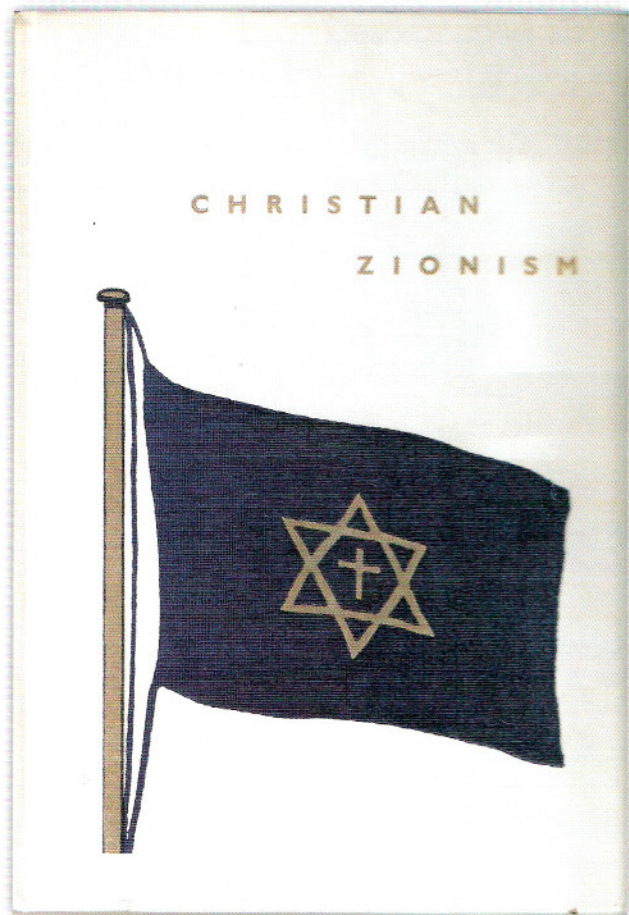
לפני כמה חודשים לשאול אותו כמה שאלות כאלו, כי בתור חבר בוועד מה שיוצא בשם הארגון הזה כולל גם את השם שלי. זה משהו אחר מאשר מישהו שמתעניין בארגון ומשתתף בכנסים. אז רק שתדעו, יש לי שאלות. יש בעיות, אין ספק, ואני מאמין שהאדון יפעל בתוך 'מוסלחה' כדי להביא מוסלחה (פיוס) אמיתית.

מאיה רכניצר: לדעתי חשוב להזכיר כאן למען ההגינות, שלא נדבר רק על איך ש'הם', המאמינים הערבים, לא מבינים אותנו וטועים וכדומה; שלמרבה הצער יש הקצנה גוברת

בקרב חוגים ימניים מהמאמינים הישראלים והיהודים, והיא מזיקה ומדאיגה - לפחות אותי. נאמרים ונעשים על ידם דברים ממש בשנאה נגד הערבים, מה שרק מלבה את האש, שלא לדבר על כך שאין זה נכון לפי הכתובים. Ω

יחד עם זאת לפעמים יוצאים דברים טובים כשהם רואים את השנאה שיש להם כלפי היהודים. באחד הכנסים קם מישהו די ידוע מירושלים וממש התחיל לבכות על השנאה שיש לו ליהודים ולישראל. מצד שני יש גם כל מיני שאלות. באחד הכנסים שאל אותי מישהו במלוא הרצינות: "למה הבן שלך הולך לצבא? באיזו זכות, מה פתאום? אתה יהודי משיחי, אתה נוצרי, אתה שייך לנו וצריך לעזור לצד השני". היה צורך לשבת ולנסות להסביר למה אנחנו מרגישים את עצמנו כחלק מהעם היהודי, ישראלים, שלהיפך - רוצים להזדהות (לא עם החטא) עם העם. ולהראות שאנחנו אמנם מאמינים בישוע, אבל אנחנו משרתים ואוהבים את העם הזה ואנחנו חלק ממנו, כשמשמעות הדבר היא גם לשרת בצבא. אבל להם זה היה קשה מאוד.

ג'נ: 'מוסלחה' וארגונים אחרים 'תופסים טרמפ' על קשרים עם יהודים משיחיים לגיוס תרומות וכספים ולקידום אג'נדות שלא כל כך ידועות לנו, לקידום עניינים שלהם. דווקא 'מוסלחה', אני חייב לציין, קשור ל'בית לחם בייבל קולג' שאני רואה בו מרכז לתעמולה אנטישמית. כשראיתי מה נשיא הקולג', בישארה עוואד, כתב ומי הם אנשי הסגל שלו - ו'מוסלחה' הם חלק מהסגל הזה - הדגיש לי הדבר שצריך להציב לאנשים האלה כמה שאלות ישירות, ולא להיות תמימים. לשאול אותם: האם אתה מעורב בזה, האם אתה מצדד בזה? ולדעת בדיוק עם מי יש לנו עסק.

הווארד בס: אני חבר ועד ב'מוסלחה'. ישבתי עם סאלים

מטרותינו

- ❖ לשרת את הקהילות המשיחיות ואת המאמינים בישוע המשיח בארץ ישראל
- ❖ לתת ביטוי לזהותנו היהודית והישראלית כמאמינים בישוע המשיח
- ❖ לחזק ולתת ביטוי לאחדות ולקשר בין המאמינים המשיחיים בארץ
- ❖ להיות עדים חיים לאמת התנ"ך והברית החדשה
- ❖ לבנות ולחזק את הקשר עם מאמינים משיחיים ברחבי העולם

עורך ראשון:

מנחם בן חיים (1924 - 2004)

ועד האגודה:

חנן לוקץ, גרשון נראל, ארתור גולדברג, אשר אינטרטור
ברילי בלאי, צבי רנדלמן, דני סיג

• הדעות המובעות בחוברת זו הן על דעת כותביהן בלבד ואינן משקפות בהכרח את דעת האגודה

• עורכים: גרשון נראל וחנן לוקץ • מרכזת ומגיהה: שרה נראל • עריכה לשונית: טל פסטמן • גרפיקה: ישי נראל
© כל הזכויות שמורות למחברים. אין להעתיק מאמרים אלה או חלקים מהם, ללא רשות בכתב ממערכת 'זאת הברית'
זאת הברית מופץ חינם

האגודה הארץ-ישראלית של היהודים המשיחיים

ת"ד 40192, מבשרת ציון 90805 • טל' 02-5791087 • פקס: 02-5349052
דואר אלקטרוני: mjai@netvision.net.il • באינטרנט: www.mjai.org